

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **SK HAMR, z. s.**, IČO 22846662, se sídlem K Vodě 3200/3, Praha 10, zast. Mgr. Ondřejem Hálou, advokátem, se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, proti žalované: **Národní sportovní agentura**, se sídlem Českomoravská 2420/15, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2025, č. j. NSA-02048/2022/PU22/8, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2025, č. j. 5 A 32/2025-92,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 15.609 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ondřeje Hály, advokáta.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce požádal žalovanou o poskytnutí dotace. Žalovaná řízení o této žádosti zastavila, neboť žalobce nebyl oprávněným žadatelem. Nesplnil totiž podmínku bodu 6.2 písm. b) výzvy 13/2022, č. j. NSA-0058/2020/A/120 (dále jen „Výzva“), podle níž musí být žadatel provozovatelem sportovního zařízení. Žalobce sice tvrdí, že je provozovatelem sportovních areálů HAMR – Záběhlíce a HAMR – Braník (dále souhrnně jen „sportovní zařízení“), ale jejich skutečným provozovatelem je společnost HAMR - Sport a. s. (dále jen „HAMR - Sport“).

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud rozhodnutí žalované zrušil a vrátil ji věc k dalšímu řízení.

[3] Městský soud dospěl k závěru, že žalovanou zjištěný skutkový stav nevyplývá ze správního spisu. Žalovaná opřela svá zjištění výlučně o údaje z databáze o tělovýchovných jednotách, sportovních klubech a sportovních zařízeních nacházejících se na území hlavního města Prahy provozované Pražskou tělovýchovnou unií, z.s. (dále jen „databáze“) a internetových stránek společnosti HAMR - Sport. Tato zjištění však žalovaná nikterak nekonfrontovala s údaji uvedenými v rejstříku sportu. Co se týká smlouvy o nájmu, tak žalovaná pouze neurčitě uvedla, že z ní nevyplývá žalobcův statut provozovatele sportovních zařízení.

[4] Pokud vykazují listiny obsažené ve správním spisu pochybnosti o úplnosti zjištěného skutkového stavu, měla žalovaná učinit další dokazování, aby jakoukoliv pochybnost vyvrátila. Sama žalovaná uvádí, že je rozhodné, jak je sportovní zařízení skutečně užíváno. K objasnění této otázky však žalovaná neučinila dostatečné dokazování. Není totiž zřejmé, z jakých objektivních důvodů vyvozuje, že údaje v databázi odrážejí reálný stav. Pražské tělovýchovné unie z.s. není svěřeno spravovat informační systém veřejné správy, v němž by byly evidovány údaje o sportovních organizacích, sportovcích a sportovních zařízeních. Tímto informačním systémem je rejstřík sportu, s nímž však žalovaná ve svém rozhodnutí vůbec nepracuje.

[5] Žalovaná měla vyzvat žalobce k předložení doplňujících podkladů, na jejichž základě by zjištěné rozpory odstranila, a to podle § 14k odst. 3 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla). Žalobce nemohl očekávat, že jej nebude žalovaná považovat za provozovatele sportovních zařízení, neboť ze znění Výzvy se jeví doložení nájemního vztahu jako dostatečné. To, že žalovaná nemá za prokázané, že žalobce je provozovatelem sportovních zařízení, se tak žalobce dozvěděl až z odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na jednoinstančnost řízení a absenci výzvy k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí navrhl žalobce až v řízení před městským soudem několik důkazů k prokázání, že je provozovatelem sportovních zařízení. Městský soud však nemůže nahrazovat činnost správních orgánů. Bude proto na žalované, aby skutková zjištění přiměřeně doplnila v dalším řízení.

[6] Nejvyšší správní soud poznamenává, že soudy již jednou v této věci rozhodovaly. Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 21. 5. 2024, č. j. 1 Afs 25/2024-88, rozsudek městského soudu ze dne 24. 1. 2024, č. j. 14 A 25/2023-35, i tehdejší rozhodnutí žalované o zastavení řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V něm žalovaná vydala rozhodnutí, které je předmětem nynějšího přezkumu. Závěry tohoto rozsudku však nejsou v tomto řízení s ohledem na kasační námitky významné, a proto se jimi nebude Nejvyšší správní soud podrobněji zabírat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

pokračování

[7] Proti rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Městský soud založil svůj rozsudek na tom, že žalovaná nekonfrontovala svá zjištění s údaji v rejstříku sportu. Tím však městský soud přisoudil rejstříku sportu primární význam, aniž by vyložil, z jakého důvodu má mít takovou důkazní sílu, že nevyporádání se s jeho obsahem bez dalšího zakládá vadu dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Napadený rozsudek je také vnitřně rozporný, neboť městský soud na druhou stranu neprovedl důkaz výpisem z rejstříku sportu pro nadbytečnost.

[9] Do rejstříku sportu zapisují údaje sportovní organizace. Samotné zapsání žalobce v rejstříku sportu tedy neosvědčuje, že by fakticky sportovní zařízení provozoval. Rejstřík sportu není veřejný a údaje v něm nejsou spojeny s materiální publicitou či státní garancí správnosti. Žalobce musí fakticky (materiálně) provozovat sportovní zařízení, což je žalovaná oprávněna posoudit na základě listin ve správním spisu. I kdyby městský soud skutečně považoval za žádoucí, aby se stěžovatelka vypořádala s údaji v rejstříku sportu, jde primárně o otázku rozsahu odůvodnění a vypořádání podkladů, nikoliv o vadu skutkových zjištění dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[10] Městský soud uvedl, že žalovaná měla zjistit skutkový stav bez jakýchkoliv pochybností. Takový požadavek však představuje přepjatý důkazní standard, který neodpovídá obecné povaze dokazování ve správním řízení ani omezenému soudnímu přezkumu ve věcech týkajících se nenárokových dotací. V důsledku toho se přesouvá důkazní břemeno z žadatele na poskytovatele dotace.

[11] Neobstojí ani závěr městského soudu, že stěžovatelka měla žalobce vyzvat k doplnění podkladů. Povinnost tvrzení a důkazní břemeno ohledně splnění podmínek Výzvy totiž tíží primárně žadatele. Postup podle § 14k odst. 3 rozpočtových pravidel slouží k odstranění vad či neúplnosti žádosti, nikoli k tomu, aby poskytovatel dotace nahrazoval aktivitu žadatele či aby zjišťoval skutkový stav bez jakýchkoliv pochybností. Stěžovatelka přitom opřela svůj závěr o obsah smlouvy o nájmu sportovních zařízení a ověřitelné podklady svědčící o tom, kdo sportovní zařízení fakticky provozuje.

[12] Rozhodnutí stěžovatelky vycházelo z rozlišení mezi titulem k užívání a faktickou odpovědností za provoz sportovních zařízení. Stěžovatelka popsala, co ze smlouvy o nájmu plyne a proč to samo o sobě neprokazuje, že je žalobce odpovědný za provoz sportovních zařízení a plnění s tím spojených. Pokud tuto argumentaci označil městský soud za neurčitou, měl přesně uvést, v čem má neurčitost spočívat, a věcně se s obsahem odůvodnění vypořádat.

[13] Městský soud postavil svůj závěr o existenci vady dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. na tom, že se stěžovatelka nevypořádala s rejstříkem sportu, nikoliv na rozporu skutkových závěrů se spisem. Pokud měl městský soud za to, že skutkový stav vyžaduje doplnění a že existují pochybnosti o jeho úplnosti, mohl důkaz výpisem z rejstříku sportu provést

a pochybnosti odstranit nebo jednoznačně vyložit, proč jde o deficit takového rozsahu, že by dokazování soudem již znamenalo nahrazování činnosti správního orgánu.

[14] Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] Stěžovatelka v žádném jiném řízení o poskytnutí dotace (ani v později zahájeném) nezpochybňovala, že žalobce je provozovatelem sportovních zařízení. Vždy přitom stačilo, aby doložil smlouvu o nájmu (jak vyplývá ostatně z Výzvy). V tomto jediném případě se však žalobce až z rozhodnutí stěžovatelky dozvěděl, že smlouva o nájmu neprokazuje, že je provozovatelem sportovních zařízení. Kdyby stěžovatelka vyzvala žalobce k doložení důkazů, tak by řadu důkazních prostředků předložil, jak ostatně učinil v řízení před městským soudem. Stěžovatelka přitom shromažďovala podklady, které ani nebyly předem vymezeny v rámci Výzvy, selektivně v neprospěch žalobce a ani neověřovala jejich správnost či aktuálnost. Ze shromážděných podkladů mohly stěžovatelce vzniknout nanejvýš pochybnosti o tom, kdo sportovní zařízení provozuje. To však nelze ztotožnit s řádně a úplně zjištěným skutkovým stavem. Pokud tedy stěžovatelka měla pochybnosti, měla žalobce vyzvat k objasnění otázky, kdo sportovní zařízení skutečně provozuje. Městský soud má proto pravdu, že stěžovatelka nekonfrontovala ji shromážděné podklady s dalšími listinami, který byly součástí spisu (zejména se smlouvou o nájmu a zápisem v rejstříku sportu).

[16] Stěžovatelka je podle § 3f odst. 6 zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu (dále jen „zákon o podpoře sportu“), odpovědná za to, že údaje v rejstříku sportu jsou pravdivé, úplné a správné. Informace, které z rejstříku sportu vyplývají, proto nemůže ignorovat s tím, že nejde o veřejný rejstřík.

[17] Stěžovatelka sice tvrdí, že důkazní břemeno má nést žalobce, ovšem neumožnila mu jej unést. Žalobce splnil požadavky Výzvy (předložil smlouvu o nájmu a byl zapsán v rejstříku sportu jako provozovatel sportovních zařízení), a proto nemohl očekávat, že stěžovatelka nepovažuje podmínku provozování sportovních zařízení za splněnou.

[18] Podklady, z nichž stěžovatelka vycházela, navíc nebyly aktuální. Informace, že provozovatelem sportovních zařízení je společnost HAMR - Sport, byla na internetových stránkách uvedena nedopatřením, které vzniklo v důsledku migrace dat při přechodu ze starého webového rozhraní na aktuální. Údaj již žalobce opravil.

[19] Účelem databáze bylo primárně provedení pasportizace sportovišť a sportovních klubů na území hlavního města Prahy pro evidenční a dokumentační účely. Nikdy se nejednalo o oficiální rejstřík či registr, který by byl v čase pravidelně aktualizován a který by snad měl sloužit k prokazování jakýchkoliv údajů a informací o sportovištích či sportovních klubech (a už vůbec ne pro dotační účely). Žalobce navíc neměl možnost ovlivnit, kdo bude v databázi zapsán jako provozovatel. Z předložené emailové komunikace je navíc zřejmé, že Pražská tělovýchovná unie vycházela z údajů z roku 2017, kdy skutečně byla provozovatelem sportovních zařízení společnost HAMR - Sport. Sama Pražská tělovýchovná unie navíc uvedla, že nemá kapacitu sledovat průběžné změny parametrů u všech sportovišť.

pokračování

[20] Na vyjádření žalobce reagovala stěžovatelka replikou. Žalobcova tvrzení a důkazy se vztahují až k období po vydání rozhodnutí stěžovatelky i napadeného rozsudku. Jde např. o tvrzení o migraci webu a následných opravách, emailovou komunikaci s Pražskou tělovýchovnou unií či tvrzení o tom, z jakého období pocházejí informace evidované v databázi. V této věci však jde o přezkum rozsudku městského soudu. Stěžovatelka setrvává na tom, že městský soud nesprávně rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobce stále ztotožňuje údaj v rejstříku sportu a existenci uživatelského titulu se splněním materiální podmínky provozování sportovních zařízení. Z těchto podkladů však nevyplývá, že by žalobce skutečně nesl odpovědnost za provoz sportovních zařízení vůči veřejnosti, organizoval provoz a nesl provozní rizika. Evidenční údaj v rejstříku sportu nekonstituuje materiální znak provozování sportovního zařízení. Na tom nic nemění ani to, že za vedení rejstříku je odpovědná stěžovatelka.

[21] Na repliku stěžovatelky reagoval žalobce duplikou. Městský soud považoval dokazování ze strany stěžovatelky za nedostatečné. Bylo tak třeba dokazování zásadně doplnit. To však není úlohou soudu. Napadený rozsudek tak netrpí vnitřními rozpory. Není pravdou, že by městský soud přepjatě trval na zjištění skutkového stavu „*bez jakýchkoli pochybností*“. Městský soud pouze v této souvislosti uvedl, že pokud nabyla stěžovatelka nějaké pochybnosti, měla žalobce vyzvat k jejich rozptýlení.

III. Posouzení kasační stížnosti

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku jedná oprávněná osoba splňující podmínku dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Na poskytnutí dotace není právní nárok (§ 14 odst. 1 rozpočtových pravidel). Právo na dotaci nelze dovodit ani z Listiny základních práv a svobod. V podmínkách právního státu je však třeba vykládat princip právní jistoty ve spojení se zákazem arbitrárnosti tak, aby možnost uvážení státních orgánů byla omezena procedurami, které zabrání zneužití tohoto volného uvážení, přičemž ochranou proti arbitrárnosti v postupu orgánů veřejné správy je přístup k soudu, který správní uvážení podrobí soudní kontrole (viz rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2025, č. j. 4 Afs 85/2025-58).

[25] Soudní přezkum rozhodnutí, která se týkají nepřidělení dotace, je tedy omezen na posouzení řádného procesu, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za podmínek stanovených obecným způsobem. Řádný proces je pak určen právními předpisy, dokumenty, na které právní tituly poskytnutí dotace odkazují, případně

základními procesními zásadami (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, č. 3324/2016 Sb. NSS).

[26] Správní soudy nejsou oprávněny přezkoumávat obsah či nastavení dotačních podmínek, a nejsou tak oprávněny posuzovat ani vymezení okruhu oprávněných žadatelů o dotaci, pokud není některá z podmínek dotace vyloženě neopodstatněná a zjevně nepřiměřená. Role správních soudů nastává až v dalším kroku, tj. při přezkumu dodržení nastavených podmínek. Dotační podmínky musí být vymezeny jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem a rozhodnutí správních orgánů musí být řádně odůvodněno (viz rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2024, č. j. 10 Afs 7/2023-47).

[27] Čl. 6.2. písm. b) Výzvy (v relevantní části) zní: *žadatel je provozovatelem sportovního zařízení dle bodu 2.6. soustavně alespoň od 1. ledna 2021 do 31. prosince 2022, přičemž dané sportovní zařízení je buď v jeho vlastnictví, nebo je má v nájmu, výpůjčce či pachtu.*

[28] Dále je třeba poznamenat, že stěžovatelka ve svých podáních před správními soudy zastává názor, že tuto podmínku je třeba vykládat v tom smyslu, že žadatel musí být tzv. skutečným provozovatelem. S tímto konceptem (resp. výkladem Výzvy) ve svém rozhodnutí nijak nepracuje. Přesto však lze z tohoto konceptu v obecné rovině vycházet, neboť jej Nejvyšší správní soud považuje na první pohled za zřejmý. Stěží si lze představit, že by dotace měla směřovat žadateli, který je snad pouze formálním provozovatelem sportovního zařízení. Taková dotace by nemohla směřovat k podpoře sportu. Ostatně tento koncept nikdo z účastníků ani městský soud nezpochybnil. Žalobce se naopak snaží prosadit názor, že sportovní zařízení skutečně provozuje.

[29] Stěžovatelčina argumentace v jejím rozhodnutí je postavena tak, že ze smlouvy o nájmu nevyplývá, že provozovatelem sportovních zařízení je žalobce. Následně stěžovatelka odkázala na veřejné zdroje, z nichž má naopak vyplývat, že provozovatelem je společnost HAMR - Sport, nikoliv žalobce. Konkrétně se jedná o internetové stránky sportovních zařízení (resp. zde zveřejněné provozní řády) a databázi.

[30] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval smlouvou o nájmu sportovních zařízení. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že Výzva zjevně počítala s tím, že pokud bude mít žadatel sportovní zařízení v pronájmu, bude jeho provozování prokazovat právě smlouvou o nájmu, případně zápisem v rejstříku sportu (byť Nejvyšší správní soud uznává, že tento zápis nutně nemusí odpovídat skutečnosti). Z žádné jiné listiny, které měly být dle Výzvy přílohou žádosti, ostatně nemohlo být zjištěno, zda žadatel skutečně provozuje sportovní zařízení.

[31] V obecné rovině je třeba uvést, že ze smlouvy o nájmu skutečně může v určitých případech vyplynout, že nájemce není provozovatelem sportovního zařízení.

[32] Takový závěr by však bylo třeba řádně odůvodnit, což stěžovatelka neučinila. Stěžovatelka ve svém rozhodnutí pouze uvedla, že ze smlouvy o nájmu vyplývá oprávnění žalobce užívat sportovní zařízení a povinnost hradit společnosti HAMR - Sport sjednanou odměnu a plnění spojené s jejich užíváním mimo jiné v podobě dodávek energií a médií. Ze

pokračování

smlouvy o nájmu však nevyplývá statut žalobce jako provozovatele sportovních zařízení, tedy osoby odpovědné za jejich provoz, včetně plnění s tím spojených.

[33] Nejvyššímu správnímu soudu však není vůbec zřejmé, co stěžovatelka touto formulací myslela. Stěžovatelka sice na podobnou výtku městského soudu (viz bod 33 napadeného rozsudku) v kasační stížnosti uvedla, že popsala, proč užívací titul (a s tím související plnění) sám o sobě neprokazuje postavení žalobce coby osoby odpovědné za provoz sportovních zařízení, včetně plnění s tím spojených. S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[34] V rozhodnutí je pouze konstatováno, že ze smlouvy o nájmu nevyplývá statut provozovatele. Konkrétní důvody, proč tomu tak je, v něm však stěžovatelka neuvedla. Zmínila jen, že žalobce není odpovědný za provoz sportovních zařízení, tento závěr však neodůvodnila. Nicméně pokud tím stěžovatelka myslela odpovědnost za provozování sportovních zařízení vůči třetím osobám (veřejnosti), jak blíže uvádí ve své replice, tak ta nemůže vyplývat ze smlouvy o nájmu coby dvoustranného právního jednání. Jde-li snad o to, že žalobkyně neměla hradit náklady na služby spojené s užíváním sportovních zařízení přímo dodavatelům, nýbrž je hradila společnosti HAMR - Sport v rámci „přeúčtování“ (čl. IV. odst. 3 až 6 smlouvy o nájmu), tak stěžovatelka nevysvětlila, proč by mělo z této skutečnosti vyplývat, že žalobce není provozovatelem sportovních zařízení. V konečném důsledku je to přitom žalobce, kdo podle smlouvy o nájmu má nést po ekonomické stránce náklady na tyto služby. Stěžovatelka nepoukázala ani na žádná konkrétní ujednání smlouvy, z nichž by bylo možné dovodit, že žalobce skutečným provozovatelem sportovních zařízení není. Neznamenala ani žádná ujednání, která by podle ní neměla ve smlouvě prokazující statut provozovatele sportovního zařízení chybět, avšak nejsou součástí žalobcem předložené smlouvy o nájmu.

[35] Podle čl. II odst. 1 smlouvy o nájmu je přitom žalobce oprávněn užívat sportovní zařízení zejména za účelem poskytování a provozování tělovýchovných a sportovních služeb a organizování sportovních činností. V čl. II odst. 4 smlouvy o nájmu společnost HAMR - Sport prohlašuje, že sportovní zařízení jsou dle svého stavebně-technického charakteru k tomuto účelu určena a že si není vědoma žádných skutečností, které by takovému užití bránily. Je tedy zjevné, že přinejmenším sjednaný účel a prohlášení společnosti HAMR - Sport napovídá tomu, že žalobce provozovatelem sportovních zařízení je (resp. že jde o účel sjednání nájmu). Společnost HAMR - Sport má také poměrně omezenou možnost vstupovat do sportovních zařízení (čl. V. odst. 3 smlouvy o nájmu), což také příliš nenasvědčuje závěru, že by je měla provozovat. Přesto se stěžovatelka s těmito ujednáními nijak nevypořádala.

[36] Stěžovatelka neuvedla ve svém rozhodnutí žádné konkrétní důvody, které by svědčily závěru, že předmětem smlouvy o nájmu není přenechání sportovních zařízení žalobci za účelem jejich provozování. V této části je její rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[37] Lze doplnit, že stěžovatelka předesílala konkrétnější skutečnosti ve vyjádření k žalobě, kde poukázala na to, že žalobce není ve smlouvě o nájmu označen jako

provozovatel, nemá oprávnění vydávat návštěvní řád a bez souhlasu společnosti HAMR - Sport se nesmí ve sportovních zařízeních nic podstatného stát. Svoji argumentaci rozšířila i v řízení před Nejvyšším správním soudem. Ve své replice poukázala na to, že předmětem nájmu nejsou např. nebytové prostory restaurací, společné prostory a reklamní plochy/práva. Tyto důvody však nejsou obsaženy v napadeném rozhodnutí. Je tak třeba připomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů nelze zhojit vyjádřením v rámci řízení před soudem (viz rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS).

[38] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval internetovými stránkami (resp. provozními řády sportovních zařízení) a databází.

[39] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že tyto dokumenty neměly tvořit přílohu žádosti o dotaci. Nejedná se tedy o přílohy, které musel žalobce předložit, aby jeho žádost byla prostá neodstranitelných vad ve smyslu čl. 15.1 písm. f) Výzvy.

[40] Uvedené samozřejmě nebránilo stěžovatelce, aby zkoumala, zda je žalobce skutečným provozovatelem sportovních zařízení, ani aby za tímto účelem vyhledávala a shromažďovala podklady (viz bod [61] tohoto rozsudku). Je však třeba zdůraznit, že žalobce vůbec nemohl vědět, že si stěžovatelka takové podklady opatřila a bude z nich ve svém rozhodnutí vycházet. Nemohl na ně tedy ani nijak reagovat. V této souvislosti je třeba připomenout, že správní orgán má dát účastníkovi řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Aplikace tohoto ustanovení není v řízení o poskytnutí dotace vyloučena (viz § 14q rozpočtových pravidel *a contrario*). Stěžovatelka však tuto možnost žalobci nedala. Městský soud, s ohledem na absenci žalobního bodu poukazujícího na tuto vadu řízení před stěžovatelkou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., zmínil uvedené pochybení stěžovatelky pro dokreslení celkového procesního kontextu a stěžovatelce uložil, aby ji v dalším řízení napravila (viz body 35 a 40 napadeného rozsudku).

[41] Stěžovatelka sice mohla na základě podkladů, které si sama opatřila, nabýt pochybnosti o tom, kdo sportovní zařízení skutečně provozuje, ale nutně z nich nevyplývá, že by provozovatelem sportovních zařízení nebyl žalobce, jak Nejvyšší správní soud dále rozvede. Tuto skutečnost umocňuje navíc to, že se stěžovatelka dostatečně nevypořádala se smlouvou o nájmu, která měla provozování sportovních zařízení prokazovat.

[42] Jde-li o databázi, tak z ničeho nevyplývá, že by se mělo jednat o zdroj informací, který reflektuje skutečný stav. Na to poukázal i žalobce v žalobě a ve vyjádření ke kasační stížnosti. Konkrétně uvedl, že účelem databáze bylo provedení pasportizace sportovišť a sportovních klubů pro evidenční a dokumentační účely. Nejde o oficiální rejstřík, který by byl po čase aktualizován. Stěžovatelka k tomu pouze uvedla, že pokud by byl žalobce skutečným provozovatelem sportovních zařízení, minimálně by se pokusil být zapsán jako provozovatel ve veřejně dostupných databázích. Tak tomu sice být může, ale také nemusí. Stěžovatelka značně přeceňuje motivaci (nového) provozovatele sportovního zařízení být zapsán v databázi. Stěží si lze představit, jakou výhodu by to pro něj mohlo mít. Nelze předpokládat, že by takto měl provozovatel např. zvýšit návštěvnost sportovního zařízení.

pokračování

K tomu postačí samotný zápis sportovního zařízení v databázi (byť ani ten patrně nebude mít na návštěvnost zásadní vliv, pokud vůbec nějaký).

[43] V této souvislosti je třeba se pozastavit nad stěžovatelčinou argumentací, že údaj v rejstříku sportu nijak nevypovídá o tom, kdo skutečně sportovní zařízení provozuje. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, proč stěžovatelka zápis v rejstříku sportu, právě na rozdíl od zápisu v databázi, takto upořádá.

[44] Nejvyšší správní soud netvrdí, že by musel každý údaj v rejstříku sportu nutně odpovídat skutečnosti. Ze zákona o podpoře sportu však alespoň vyplývá povinnost sportovních organizací uvádět a aktualizovat údaje, které jsou v rejstříku sportu vedeny, a to včetně informací o sportovních zařízeních, jež žadatel pravidelně a dlouhodobě využívá pro svou činnost [§ 3f odst. 2 písm. f) zákona o podpoře sportu]. Dále podle § 3f odst. 6 téhož zákona stěžovatelka ověřuje pravdivost, úplnost a správnost údajů v rejstříku. Žádné podobné povinnosti či mechanismus kontroly správnosti údajů databáze nevykazuje (alespoň to stěžovatelka netvrdí). Jak již přitom Nejvyšší správní soud popsal, samotná veřejnost databáze představuje pouze slabou motivaci udržovat informace aktuální. Rozdílný zápis v rejstříku sportu a databázi tak logicky může plynout pouze z toho, že databáze neobsahuje aktuální informace, jak ostatně žalobce tvrdil již v žalobě. Je tak třeba souhlasit s městským soudem, že když už se rozhodla stěžovatelka vycházet z databáze, nemohla opomenout odlišný zápis v rejstříku sportu.

[45] Žalobce tedy dostatečně zpochybnil potenci tohoto podkladu odůvodnit závěr, že není provozovatelem sportovních zařízení. K tomu nebylo třeba ani důkazů, které žalobce navrhl v řízení před Nejvyšším správním soudem, a proto je nebylo třeba provádět.

[46] Dále stěžovatelka vyšla z provozních řádů, které jsou dostupné na internetových stránkách sportovních zařízení a které za provozovatele označují společnost HAMR - Sport s tím, že žalobce je pouze provozovatelem parkoviště. Informace z internetových stránek samotných sportovních zařízení se může na první pohled jevit věrohodně. Přesto však nemůže sama o sobě obstát, a to opět i s přihlédnutím k rozdílnému zápisu v rejstříku sportu.

[47] Je totiž třeba uvést, že informace v provozním řádu o tom, kdo je provozovatelem sportovních zařízení, pochází s nejvyšší pravděpodobností buď od společnosti HAMR - Sport, nebo přímo od žalobce. Informace v rejstříku sportu pochází od žalobce. Původci těchto protichůdných informací jsou tedy osoby, které jsou se sportovními zařízeními úzce spojeny. Na první pohled proto nemůže být zřejmé, zda je v rozporu s realitou údaj v provozním řádu, či v rejstříku sportu. S tímto rozporem se stěžovatelka nikterak nevypořádala. Ani v tomto případě tedy nemohla stěžovatelka opřít své rozhodnutí o provozní řád a ponechat zápis v rejstříku sportu (pocházející v zásadě od stejného okruhu osob) bez povšimnutí.

[48] Žalobce tedy dostatečně zpochybnil i výpovědní hodnotu tohoto podkladu, neboť je dobře představitelné, že na internetových stránkách skutečně byla vinou administrativního

či technického pochybení uvedena jako provozovatel nesprávná osoba, jak vysvětlil žalobce v řízení před městským soudem.

[49] Jde-li tedy o to, že stěžovatelka nekonfrontovala svá zjištění z veřejně dostupných zdrojů se zápisem v rejstříku sportu, má stěžovatelka v konečném důsledku pravdu, že nejde o vadu skutkových zjištění, ale o vadu odůvodnění jejího rozhodnutí. Na tom, že bylo třeba její rozhodnutí zrušit, to však nic nemění. Vzhledem k tomu, že se nevypořádala s rozdílným údajem v rejstříku sportu, který měl potenci přinejmenším zpochybnit závěry, které učinila z veřejně dostupných zdrojů (viz výše), trpí i v této části její rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[50] Pro potřeby dalšího řízení je vhodné připomenout, že zápis v databázi ani provozní řády v daném kontextu nutně nevypovídají o skutečném stavu věci. To samé však může (navzdory výše uvedeným ustanovením) platit i o rejstříku sportu, který stěžovatelkou použité podklady pouze důvodně zpochybňuje, ale nutně z něj nevyplyvá opak. Bude tedy záležet na postupu stěžovatelky v dalším řízení. Pokud stěžovatelka např. dospěje na základě jiných podkladů (přímo vypovídajících o faktickém stavu věci) k závěru, že žalobce není skutečným provozovatelem sportovních zařízení, bude zřejmé, že zápis v rejstříku sportu neodpovídá skutečnosti, aniž by se s ním musela stěžovatelka sáhodlouze vypořádat.

[51] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí stěžovatelky je v části úvah týkajících se smlouvy o nájmu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Poznatky získané z databáze a internetových stránek samy o sobě ani ve vzájemné souvislosti nemohou vést k závěru, že žalobce není provozovatelem sportovních zařízení. Mohou vyvolat nanejvýš pochybnosti. Pokud však stěžovatelka na základě pouhých pochyb zastavila řízení, aniž by žalobce, který splnil všechny formální náležitosti žádosti (včetně předložení smlouvy o nájmu, z níž musel mít důvodně za to, že podmínku provozování sportovních zařízení splnil), vyzvala k doložení dalších podkladů (k tomu viz dále), nemohlo její rozhodnutí obstát.

[52] Vzhledem k nepřezkoumatelnosti stěžovatelčiných úvah ohledně smlouvy o nájmu však nelze dospět k závěru, že je třeba doplnit skutkový stav, jak požaduje po stěžovatelce městský soud. Není totiž vyloučeno, že stěžovatelka učiní relevantní zjištění již ze smlouvy o nájmu. Závěr městského soudu, podle něž bylo řízení před stěžovatelkou zatíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je tedy předčasný. V tomto směru je třeba závěry městského soudu korigovat. Nejvyšší správní soud však nijak nevykročil z důvodů, na jejichž základě městský soud rozhodl, pouze je jinak právně kvalifikoval. Taktéž městský soud uvedl, že se stěžovatelka dostatečně nevypořádala se smlouvou o nájmu a že na základě provozních řádů ani databáze nebylo možné dospět k závěru, že žalobce není provozovatelem sportovních zařízení. V důsledku této korekce se stala bezpředmětnou námitka stěžovatelky poukazující na vnitřní rozpornost úvah městského soudu týkajících se údajů v rejstříku sportu.

[53] Stěžovatelčina námitka, že městský soud měl sám doplnit dokazování, není důvodná. Městský soud by se totiž v rámci hodnocení důkazů musel věcně vyjádřit ke smlouvě o nájmu, čemuž však brání nepřezkoumatelnost stěžovatelčiných úvah. Krajský soud by

pokračování

navíc nemohl svým dokazováním napravit procesní vadu, již se stěžovatelka dopustila (viz bod [40] tohoto rozsudku).

[54] V dalším řízení bude na stěžovatelce, aby se nejprve řádně zabývala zněním smlouvy o nájmu. Pokud již na základě smlouvy o nájmu dospěje k závěru, že žalobce není provozovatelem sportovních zařízení, odkáže ve svém rozhodnutí na konkrétní ujednání, z nichž tak dovozuje, a uvede důvody, proč takto nastavený nájemní vztah vylučuje, aby byl žalobce skutečným provozovatelem sportovních zařízení. Zohlední také skutečnosti uvedené v tomto rozsudku (viz body [34] a [35]).

[55] Stěžovatelka také zváží, zda dostatečně zjistila skutkový stav (resp. zda je k tomu dostatečné pouze znění smlouvy o nájmu). V této souvislosti je třeba souhlasit se stěžovatelkou, že městský soud po ní požaduje splnění nepřiměřeného důkazního standardu, a sice zjištění skutkového stavu *bez jakýchkoliv pochybností*. Jde v zásadě o nedosažitelný důkazní standard, který se vymyká požadavkům všech procesních předpisů. V obecné rovině platí i v řízení o poskytnutí dotace § 3 správního řádu, podle něhož je třeba zjistit skutkový stav, o němž nejsou *důvodné pochybnosti* (§ 14q rozpočtových pravidel *a contrario*). I v tomto směru je tak třeba závěr městského soudu korigovat. Tato skutečnost však nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Ze strany městského soudu šlo navíc pouze o formulační nepřesnost, neboť i on vycházel z § 3 správního řádu (viz bod 30 napadeného rozsudku).

[56] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, Výzva zjevně předpokládá, že podmínka provozování sportovního zařízení bude prokazována předložením smlouvy o nájmu. To však neznamená, že pokud bude stěžovatelka považovat některá ujednání v rámci daného smluvního vztahu za nestandardní, může automaticky dospět k závěru, že žadatel sportovní zařízení neprovozuje. Aby mohla stěžovatelka bez dalšího zastavit řízení, muselo by ze smlouvy bez jakýchkoliv důvodných pochybností vyplývat, že žadatel skutečně není provozovatelem sportovního zařízení. Jinými slovy, nesmí být rozumně myslitelné, že by bylo možné tento skutkový závěr zpochybnit předložením dalších důkazů. Stěžovatelka tedy bude muset pečlivě zvažovat, zda se o takovou situaci opravdu jedná.

[57] Stěžovatelce samozřejmě mohou vzniknout pochybnosti o tom, kdo je skutečným provozovatelem sportovních zařízení (ať již na základě znění smlouvy o nájmu, či na základě jiných podkladů bez ohledu na to, zda je předložil žadatel či si je obstarala sama stěžovatelka).

[58] V této souvislosti je třeba upozornit především na možnost vydat výzvu k doložení dalších podkladů (čl. 16 Výzvy, resp. § 14k odst. 3 rozpočtových pravidel). V takovém případě bude na žalobci, aby na výzvu reagoval a pochybnosti vyvrátil.

[59] Stěžovatelka uvádí, že nebylo namístě žalobce vyzvat, neboť § 14k odst. 3 rozpočtových pravidel se vztahuje pouze na vady či neúplnosti žádosti. Neslouží však k nahrazování aktivity žadatele. S touto námitkou se však Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[60] K odstraňování vad či neúplnosti žádosti totiž slouží výzva podle § 14k odst. 1 rozpočtových pravidel. Naopak § 14k odst. 3 rozpočtových pravidel se týká *doložení dalších podkladů nebo údajů nezbytných pro vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace*. Pokud by tedy

stěžovatelka dospěla k závěru, že smlouva o nájmu, která bude typicky dostatečná pro doložení provozování sportovního zařízení žadatelem, tuto skutečnost bez důvodných pochybností neprokazuje, je zjevné, že je třeba *dalších podkladů nebo údajů* dle zmíněného ustanovení.

[61] Vzhledem k tomu, že tak již stěžovatelka sama učinila, lze poznamenat, že poskytovatel dotace může také sám vyhledávat podklady. Lze upozornit především na § 50 odst. 3 správního řádu, podle jehož věty první zjišťuje správní orgán okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Veřejným zájmem je jistě to, aby byly veřejné prostředky vynakládány v souladu s dotačními podmínkami. Přesto samozřejmě Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že v řízení o poskytnutí dotace je primárně na žadateli, aby prokázal splnění dotačních podmínek. Mnohé relevantní podklady by ostatně stěžovatelka nemohla obstatat jinak než výzvou na žadatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[62] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[63] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto právo má naopak procesně úspěšný žalobce, jemuž v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady spočívající v nákladech na zastoupení advokátem, který za žalobce učinil tři úkony právní služby, a sice sepis vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dne 2. 2. 2026, sepis vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 11. 3. 2026 a sepis dupliky ze dne 21. 4. 2026 (§ 11 odst. 1 písm. d), § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti náleží zástupci žalobce odměna ve výši 2.310 Kč a za každé vyjádření ve věci samé odměna ve výši 4.620 Kč, dále pak za každý z uvedených úkonů náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 7, § 9 odst. 5 a § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce vykonává advokacii jako společník obchodní společnosti, která je plátkyní daně z přidané náhrady, patří k nákladům řízení žalobce náhrada daně, kterou je jeho zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Tato částka činí 2.709 Kč a odpovídá 21 % z částky 12.900 Kč.

[64] Celková výše náhrady nákladů řízení přiznaná žalobci činí 15.609 Kč. Náhradu nákladů řízení je stěžovatelka povinna uhradit k rukám zástupce žalobce (§ 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.) ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 17. června 2026

Mgr. Tomáš Kocourek
předseda senátu